

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara ve věci žalobce: žalobce: **J.P.**, zast. JUDr. Radoslavem Bolfem, advokátem, sídlem Mělník, Fibichova 218, proti žalovanému: **Generálního ředitelství cel**, sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 22.2.2010, č.j. 1875/10-1701-21,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 22.2.2010, č.j. 1875/10-1701-21, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **6.800,- Kč**, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Radoslava Bolfy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá soudního přezkumu rozhodnutí Celního ředitelství Praha č.j. 1875/10-1701-21, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Mělník č.j. 3849-6/2009-177300-01 o uložení pokuty ve výši 2.000,- Kč za překročení povolené hmotnosti vozidla, neboť žalobce se tímto dopustil přestupku dle § 42 a odst. 4 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb. , o pozemních komunikacích.

Žalobce namítá, že si není vědom jednání, které mu je kladeno za vinu. Je sice pravdou, že dne 4.3.2009 bylo na vozidle, které řídil, provedeno kontrolní vážení, při kterém byly naměřeny hodnoty překračující nejvyšší přípustnou hmotnost vozidla, avšak dle vážního lístku z provedeného naložení vozidla v lomu činila celková hmotnost vozidla včetně nákladu 47,49 tun. Žalobce s výsledky kontroly vážení na místě nesouhlasil a tuto skutečnost policistům opakovaně sděloval a požadoval provedení opakovaného převážení vozidla. Zároveň upozorňoval, že váhy jsou rozloženy na nerovném povrchu, čímž může dojít ke zkreslení výsledků vážení. Policisté však odmítli provést kontrolní vážení.

Žalobce má za to, že povinnost za přestupek dle zákona o přestupcích vyžaduje zavinění alespoň ve formě vědomé nedbalosti. Žalobce vycházel z dodacího listu, který ho utvrdil o skutečnosti, že vozidlo je naloženo na přípustnou hmotnost. Žalobce neměl žádnou jinou možnost jak tento fakt ověřit, nelze tak po něm spravedlivě požadovat, aby jakoukoliv další kontrolu hmotnosti vozidla prováděl, neboť k tomu nemá technické prostředky. Žalobce se neztotožňuje se závěrem žalovaného, že dodací list nemá dostatečnou vypovídací hodnotu o celkové hmotnosti jízdní soupravy. Dodací list je jediným písemným dokladem, který deklaruje skutečnou váhu nákladu a sděluje řidiči informaci, zda jeho vozidlo není přetíženo. Žalobce má za to, že v daném případě chybí subjektivní stránka přestupku, tedy zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, a proto nemůže být za přestupek odpovědný.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dle žalovaného ze správního spisu nijak neplyne, že by žalobce s výsledky kontrolního vážení nesouhlasil a tuto skutečnost opakovaně sděloval policistům a žádal opakované převážení vozidla. Žalobce své námitky uplatnil teprve prostřednictvím svého právního zástupce podáním ze dne 29.5.2009, ve kterém navrhl zastavení řízení o přestupku s odkazem i na palubní ukazatel vozidla s hodnotou pod 48 t, tedy pod zákonem povolený limit. Kontrolní vážení probíhalo s použitím řádně metrologicky ověřené váhy na stanovišti, přičemž povrch splňoval potřebné podmínky pro objektivní vážení. V den kontrolního vážení bylo před zahájením stanoviště vyčištěno vozidlem technických služeb. Žalovaný má za to, že jediný objektivní údaj o hmotnosti soupravy je protokol o kontrolním vážení vozidla, neboť pouze vážní zařízení vyhovovalo zákonným požadavkům. Údaj nacházející se na palubním počítači vozidla lze považovat pouze za orientační, žalovaný není povinen zkoumat funkčnost a správnost zobrazovaných údajů na přístrojové desce vozidla. Je pouze na řidiči, zda spoléhá na správnost údajů vedených na palubním počítači vozidla s počtem více než 330.000 ujetých kilometrů. Dodací list pouze deklaruje, jaké množství kameniva mělo být naloženo, nikoliv kolik ve skutečnosti na předmětnou jízdní soupravu naloženo bylo. Přestupek byl spáchán z nedbalosti, i když pachatel nevěděl, že svým jednáním může ohrozit nebo porušit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích). Žalobce je vlastníkem řidičského oprávnění skupin A, B, C, T, BE a CE, jde tedy o zkušeného řidiče, který by měl mít znalosti o chování přetíženého vozidla, zvláště pokud se jedná o nikoliv malé přetížení, které činilo víc než 9 % na jízdní soupravu a více než 21 % u tří náprav přípojného vozidla. Žalobce měl tak ze samotného chování vozidla dovodit, že by mohlo být přetížené. Jde tedy o předvídavost a opatrnost, kterou žalobce v dostatečné míře neprojevoval.

Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti:

Dle protokolu o kontrolním vážení vozidla ze dne 4.3.2009 bylo vozidlo řízené žalobcem přetíženo o 21,8 % (náprava) a o 9,1 % (souprava). Z pořízené fotodokumentace provedeného vážení vozidla plyne, že místo, na kterém bylo provedeno měření, nevykazovalo žalobcem tvrzenou vadu nerovnosti povrchu.

Ve správním řízení žalobce předložil dodací list, dle kterého bylo na vozidlo žalobce naloženo přírodní drcené kamenivo o hmotnosti 14,240 t, čímž celková váha vozidla činila 47,490 t. Z dodacího listu však není zřejmé, kdy konkrétně k tomuto nákladu došlo, není zde uvedeno datum plnění, je pouze čas odjezdu.

Dle úředního záznamu PČR ze dne 1.7.2009 bylo před zahájením vážení předmětné stanoviště vyčištěno vozidlem technických služeb, po zjištění překročení povolené hmotnosti vozidla žalobce, žalobce žádal nové vážení s tím, že má vážní lístek. Tomu však hlídka nevyhověla, neboť použité váhy jsou metrologicky ověřené a u předchozích provedených čtyř vážení se žádná chyba neobjevila. Zároveň bylo konstatováno, že je běžnou praxí, že řidiči vozidel mají dva vážní lístky, jeden pro případnou kontrolu a druhý skutečný. Dále měl řidič reagovat odkázáním na palubní ukazatel, nebyl však schopný předložit jeho metrologické ověření. Na základě nesouhlasu řidiče bylo sepsáno oznámení o přestupku.

Rozhodnutím Celního úřadu Mělník ze dne 18.12.2009, č.j. 3849-6/2009-177300-01, byla žalobci uložena dle § 42 odst. 7 písm. a) zákona o pozemních komunikacích pokuta ve výši 2.000,- Kč za spáchání přestupku dle § 42a odst. 4 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, neboť vozidlo řízené žalobcem překročilo při kontrolním vážení dne 4.3.2009 hodnoty stanovené § 15 odst. 1, 2 vyhlášky č. 341/2002 Sb., kdy byla překročena celková nejvyšší povolená hmotnost vozidla o 4.360 kg, tj. 9,1 % oproti hodnotě stanovené vyhláškou a zároveň byla překročena největší povolená hmotnost u přívěsu se třemi nápravami o 4.580 kg, tj. o 21,8 % proti stanovené hodnotě. V rozsahu subjektivní stránky deliktního jednání, celní úřad konstatoval, že *dle § 3 přestupkového zákona k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti. Dle celního úřadu se přestupek stal, neboť vozidlo ...překročilo při kontrolním vážení hodnoty uvedené ve vyhlášce o schvalování technické způsobilosti.... samotným nesplněním této povinnosti došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku. Jízdou s vozidlem, jehož hmotnost překročila stanovené limity, dle celního úřadu žalobce zavinil porušení zákonem stanovené povinnosti.* Jakkoli celní úřad konstatoval definici přestupku, tedy si byl vědom objektivní i subjektivní stránky přestupku, z odůvodnění nijak neplyne, z čeho dovodil zavinění žalobce za porušení zákonem stanovené povinnosti ohledně zatížení vozidla.

Shodně subjektivní stránku jednání žalobce posoudil odvolací orgán, kdy Celní ředitelství Praha v rozhodnutí č.j. 1875/10-1701-21 konstatovalo při vědomí ust. § 4 zákona o přestupcích, že žalobce se přestupku dopustil, neboť jako řidič vozidla uskutečnil jízdu vozidlem, které překročilo hodnoty stanovené právními předpisy.

Městský soud v Praze v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, kterého jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). K nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud přihlédne i bez takové výslovné žalobní námitky, pokud nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí brání věcnému přezkumu v rozsahu stanoveném žalobními body. Vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí nelze odstranit doplněním důvodů rozhodnutí teprve ve vyjádření žalovaného v soudním řízení. Soud věc posoudil následovně.

Podle § 42a odst. 4 písm. c) zákona o pozemních komunikacích se řidič vozidla dopustí přestupku tím, že vozidlo překročí při kontrolním vážení hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem. V posuzovaném případě bylo mezi účastníky sporné, zda vozidlo řízené žalobcem při kontrolním vážení stanovené hodnoty překročilo, neboť žalobce nákladovým listem a údajem palubního počítače vozidla zpochybňuje hodnoty naměřené při kontrolním vážení. Je tak sporována objektivní stránka daného přestupku ale i subjektivní stránka přestupku, kdy žalobce právě odkazem na nákladový list sporuje zavinění. Jelikož zákon o pozemních komunikacích nestanoví ohledně přestupku dle § 42a odst. 4 písm. c) žádné

zvláštní požadavky týkající se zavinění, je nezbytné aplikovat § 3 zákona o přestupcích, dle něhož postačí zavinění z nedbalosti (tedy i jen nevědomá nedbalost).

Jde-li o vzdálenější nebo jinak pochybnou souvislost mezi jednáním a následkem, zavinění se stává rozhodujícím znakem skutkové podstaty. Zatímco ostatní znaky skutkové podstaty jsou v takovémto případě triviálně naplněny, veškerá tíže posouzení, zda je daná osoba odpovědná ve smyslu příslušného právního předpisu, spočívá na tom, zda správní orgán dospěje k závěru, že osoba jednala alespoň z nevědomé nedbalosti. Proto je zde třeba klást na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu vztahující se k zavinění zvýšené nároky. Zavinění je pojmem kontextuálním, posouzení zavinění nelze tedy učinit bez důkladné znalosti kontextu celého případu. Obecnou definici zavinění ve formě nevědomé nedbalosti podává § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Lze v ní rozlišit dva znaky, které musí být naplněny kumulativně. Prvním znakem je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tomto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Zaviněním pak musí být pokryta celá skutková podstata přestupku.

Správní orgán II. i I.st. v rozhodnutí uvedl, že žalobce jednal s nevědomou nedbalostí, avšak tuto dovedl pouze ze samotné objektivní stránky přestupku – překročení zákonných hodnot hmotnosti vozidla, tedy zcela v rozporu s definicí subjektivní a objektivní stránky přestupku. Význam pojmu subjektivní napovídá, že jde o stav vědomí (zavinění) fyzické osoby, která se dopustila protiprávního jednání (objektivní stránka). Výklad správních orgánů zcela pominul zavinění žalobce, neboť správními orgány předestřený výklad „subjektivní“ stránky přestupku odpovídá objektivní delikt ní odpovědnosti, tedy bez ohledu na zavinění pachatele. Jak výše uvedeno, pro závěr o naplnění znaků přestupku jednáním žalobce však bylo nutné prokázat byť nedbalostní zavinění. Jelikož takto žalovaný neučinil, založil vadu nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, neboť z rozhodnutí není zřejmé, v čem bylo shledáno nedbalostní zavinění žalobce, resp. v rozhodnutí uvedená úvaha je zcela v rozporu s definicí subjektivní stránky přestupku, přitom žalobce v žalobě namítá absenci zavinění, tedy předpokladu jeho delikt ní odpovědnosti. Vada nepřezkoumatelnosti tak měla vliv na posouzení zákonnosti rozhodnutí, proto soud rozhodnutí Celního ředitelství Praha zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. větě první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný je tak povinen uhradit žalobci náklady řízení, jež se sestávají ze soudního poplatku 2.000,- Kč a odměny za právní zastoupení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 2 úkony právní služby po 2.100 Kč (převzetí věci, podání žaloby) a 2 režijní paušály po 300 Kč.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13.12.2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu